

Jennifer Niven

SOM
STJERNER
PÅ
HIMLEN

På dansk ved Nete Harsberg

Alvilda

Til alle
Germ-piger og -dreng

The world breaks everyone, and afterward,
many are strong at the broken places.

Ernest Hemingway

FINCH

Vågen igen. Dag 6.

Er det her en god dag at dø?

Det spørgsmål stiller jeg mig selv, når jeg slår øjnene op om morgenen. I tredje time, mens hr. Schroeder kværner løs. Når jeg sender fadet med bønner videre ved aftensbordet. Om aftenen når jeg ligger vågen i min seng, fordi min hjerne nægter at lukke ned for alt det, der skal tænkes igennem.

Er det i dag?

Og hvis ikke – hvornår så?

Det spørgsmål stiller jeg mig selv lige nu, hvor jeg står på en smal gesims seks etager over jorden. Jeg er så højt oppe, at jeg nærmest bliver ét med himlen. Jeg kigger ned på fortovet, og verden vælter. Med lukkede øjne nyder jeg følelsen af, hvordan alting snurrer. Måske gør jeg det nu

– lader mig bære væk af luften. Ligesom at flyde i en pool. Drive af sted, indtil ingenting længere eksisterer.

Jeg kan ikke huske, hvordan jeg er kommet herop. I virkeligheden husker jeg ikke særlig meget fra før sidste søndag, i hvert fald ikke noget fra den her vinter. Det er det samme hver gang – jeg går i sort, vågner op igen. Jeg er ligesom ham der Rip Van Winkle, den gamle mand med skægget, der vågner efter en lur og finder ud af, at han har sovet i 20 år. Nu er jeg her, nu er jeg her ikke. Man skulle tro, jeg efterhånden havde vænnet mig til det, men den her gang har været værre end de andre, for jeg har ikke bare sovet i et par dage eller en uge eller to, jeg har sovet alle højtiderne væk – Thanksgiving, jul og nytår. Jeg kan ikke rigtig forklare, hvad der var anderledes ved den her omgang, men da jeg vågnede, følte jeg mig mere død, end jeg plejer. Vågen, ja, men fuldstændig tom, som om nogen havde drukket mit blod. Det her er dag seks efter min opvågningen, og min første uge i skolen siden 14. november.

Jeg åbner øjnene, og jorden er stadig dernede, fast og hård. Jeg befinder mig oppe i skolens klokketårn på en cirka ti centimeter bred afsats. Selve tårnet er ikke særlig stort. Der er kun en halv meter betongulv rundt om selve klokken og så det lave stengelænder, som jeg er klatret over for at komme herud. Indimellem sparker jeg bagud for lige at sikre mig, at det er der.

Jeg har strakt armene frem foran mig, som om jeg er i gang med en prædiken, og den lille, helt ufattelig kedelige by er min menighed. “Mine damer og herrer!” råber jeg. “Må jeg byde velkommen til min død!”

“Mit liv” var måske mere passende, når man tænker på,

at jeg lige er vågnet og sådan, men det er kun, når jeg er vågen, at jeg tænker på at dø.

Jeg forsøger at lyde meget præsteagtig og afslutter alle ord med dirrende stemme og laver nogle vilde kast med hovedet, så jeg er lige ved at miste balancen. Jeg rækker bagud og griber fat, lettet over, at ingen har opdaget mig, for det er seriøst svært at se frygtløs ud, når man klamrer sig til gelænderet som den vildeste kylling.

Jeg, Theodore Finch, testamenterer hermed i al min mentale ustabilitet mit jordiske gods til Charlie Donahue, Brenda Shank-Kravitz og mine søstre. F... alle jer andre. Min mor lærte os allerede som små at stave F-ordet (hvis vi altså absolut skulle bruge det, men også at det var endnu bedre, hvis vi ikke skrev det helt ud), og det har desværre hængt ved.

Selv om det allerede har ringet ind, driver nogle af de andre stadig rundt dernede. Det er første uge i andet semester på sidste år i highschool, og de opfører sig, som om de allerede er ved at være færdige. En af dem kigger herop, som om han har hørt mig, men ingen af de andre reagerer. Enten fordi de ikke har opdaget mig, eller fordi de godt ved, jeg er her og *Nå ja, det er bare Theodore Freak*.

Så vender han hovedet og peger op mod himlen. Først tror jeg, det er mig, han peger på, men så er det, jeg får øje på hende. Pigen. Hun står på gesimsen en meter fra mig på den anden side af tårnet. Det brune hår bølger i vinden, og hendes nederdel løfter sig som en faldskærm. Selv om vi er i Indiana, og det er januar, står hun i strømpefodder med et par støvler i hånden og stirrer enten på sine fødder eller ned på jorden – det er ikke rigtig til at se. Hun virker helt paralyseret.

“Tro mig, det værste du kan gøre, er at kigge ned,” siger jeg så roligt, jeg kan, med min helt almindelige, ikke-prædikende stemme.

Ganske langsomt vender hun hovedet hen mod mig, og det går op for mig, at jeg kender hende. Jeg har i hvert fald set hende på gangene. Jeg kan ikke lade være:

“Kommer du tit her? Det er nemlig et af mine stamsteder, og jeg synes ikke lige, jeg har set dig her før.”

Hun hverken griner eller blinker, men står bare der og glør på mig gennem et par enorme briller, der næsten dækker hele hendes ansigt. Hun prøver at tage et skridt baglæns og støder foden mod gelænderet. Hun vakler lidt, og inden hun når at gå i panik, siger jeg: “Jeg ved ikke, hvorfor du står her, men personligt synes jeg, at byen er pænere heroppefra, og folk ser bedre ud, og de værste af dem ser faktisk næsten flinke ud. På nær Gabe Romero og Amanda Monk og de andre, du hænger ud med.”

Hun hedder Violet et eller andet. Hun er en af de populære. Ikke lige sådan en pige, man ville forvente at ramle ind i på en gesims seks etager over jorden. Bag ved de grimme briller er hun køn, næsten dukkeagtig. Store øjne, et sødt, hjerteformet ansigt, læber, der gemmer på et fint lille smil. Hun er sådan en pige, der dater fyre som skolens baseballstjerne, Ryan Cross, og deler kantinebord med Amanda Monk og de andre isdronninger.

“Men lad os bare indrømme, at vi ikke er kommet for at nyde udsigten. Du hedder Violet, ikke?”

Hun blinker, og jeg tolker det som et ja.

“Theodore Finch. Vi gik vist på samme matematikhold sidste år.”

Hun blinker en gang til.

“Jeg hader matematik, men det er ikke derfor, jeg er her. Altså, det er totalt i orden, hvis det er derfor, du er her. Du er sikkert bedre til at regne end mig, det er alle vist, men det er okay med mig. Der er nemlig mange andre ting, jeg er god til – guitar, sex og konstant at skuffe min far, bare for at nævne et par stykker. For resten har jeg hørt, at man alligevel aldrig får brug for det i den virkelige verden. Matematik, altså.”

Jeg plaprer videre, men kan mærke, at dampen er ved at gå af mig. For det første skal jeg pisse, så det er ikke kun mine ord, der spjætter. (Note til selv: Husk at tisse af inden selvmordsforsøg.) Og for det andet er det begyndt at regne, hvilket i denne temperatur meget hurtigt er ensbetydende med slud.

“Det regner,” siger jeg, som om hun kunne være i tvivl. “Det betyder selvfølgelig, at blodet bliver skyllet væk, så der er knap så meget at rydde op bagefter. Men det der med oprydningen får mig nu alligevel til at spekulere på ... Jeg er ikke specielt forfængelig, men jeg er et menneske, og jeg ved ikke med dig, men jeg har ikke lyst til at ligne noget, der er røget igennem en affaldskværn, til min begravelse.”

Hun dirrer eller skælver, jeg ved ikke helt hvilken af delene, og jeg krabber lige så langsomt over mod hende, mens jeg bare håber, at jeg ikke falder ned, inden jeg når derhen. For det sidste, jeg vil, er at fremstå som en nar over for hende her. “Jeg har sagt højt og tydeligt, at jeg vil brændes, men det er min mor ikke rigtig til.” Og min far vil gøre hvad som helst for ikke at pisse hende mere af,

end han har gjort i forvejen – *Du er alt for ung til at gå rundt og spekulere på sådan noget, for bedstemor Finch blev altså 98, så det behøver vi slet ikke snakke om endnu, Theodore, gør nu ikke din mor bekymret.*

“Det bliver altså en åben kiste til mig, og hvis jeg springer, bliver det ikke noget kønt syn. I virkeligheden kan jeg også meget godt lide mit ansigt i hel stand, med to øjne, en næse, en mund og et intakt tandsæt, hvilket faktisk er noget af det, der er faldet heldigere ud hos mig.” Jeg smiler, så hun kan se, hvad jeg mener. Alting er, hvor det skal være, i hvert fald udenpå.

Hun siger ikke noget, og jeg krabber og snakker videre. “Jeg har allermest ondt af bedemanden. Det må i forvejen være lidt af et lortejob, men så oven i købet at skulle trækkes med sådan en idiot som mig.”

Nedefra er der en, der råber: “Violet? Er det Violet, der står deroppe?”

“Åh, gud.” Hun taler så lavt, at jeg næsten ikke kan høre hende. “Åhgudåhgudåhgud.” Blæsten tager fat i hendes hår og nederdel, og det ser næsten ud, som om hun skal til at lette.

Der lyder en summen af stemmer nedenfor, og jeg råber: “Du skal ikke redde mig! Du bliver bare selv slået ihjel!” Så dæmper jeg stemmen og siger: “Hør nu her, hvad du skal gøre.” Jeg er ikke mere end ti centimeter fra hende nu. “Smid dine sko over mod klokken, og hold fast i gelænderet. Bare tag fat i det, og læn dig ind mod det, og løft højre fod om på den anden side. Okay?”

“Okay.” Hun nikker og er lige ved at miste balancen.

“Lad være med at nikke.”

“Okay.”

“Og uanset hvad, så lad være med at træde frem i stedet for tilbage. Jeg tæller til tre.” “Okay?”

“Okay.” Hun kaster støvlerne ind mod klokken og de rammer betongulvet med et *bump, bump*.

“En. To. Tre.”

Hun tager fat i stensætningen, læner sig ind mod den og svinger så benet ind over den, så hun sidder overskrævs på gelænderet. Hun stirrer ned mod jorden, og jeg kan se, at hun er stivnet igen, så jeg siger: “Godt. Sådan. Du skal ikke kigge ned.”

Hun drejer langsomt hovedet hen mod mig og strækker så højre fod ned mod klokketårnets gulv, og da hun har fundet det, siger jeg: “Og find så en måde at svinge det venstre ben over uden at give slip på gelænderet.” Nu ryster hun så meget, at jeg kan høre hendes tænder klapre, men så står hendes venstre fod ved siden af den højre, og hun er i sikkerhed.

Nu er der kun mig herude. Jeg kigger ned en sidste gang, forbi mine fødder i størrelse 46, der bare bliver ved med at vokse – i dag iført sneakers med selvlysende snørebånd – forbi de åbne vinduer på tredje sal, anden sal, første. Forbi Amanda Monk, som står og kvidrer på trappen, mens hun svinger med sit lyse hår som en anden pony, med bøgerne over hovedet i et kombineret forsøg på at flirte og beskytte sig mod regnen.

Jeg ser forbi det hele og ned på selve jorden, som nu er blevet våd og fedtet, og forestiller mig selv liggende dernede.

Jeg kunne bare tage et skridt frem. Det ville være overstået

på få sekunder. Ikke mere “Theodore Freak”. Ikke mere smerte. Ikke mere af noget som helst.

Jeg forsøger at glemme den uventede afbrydelse med at redde et liv og vende tilbage til det, jeg egentlig var i gang med. Et øjeblik kan jeg mærke det: den fredfyldte fornemmelse af mental stilhed, som om jeg allerede er død. Jeg er vægtløs og fri. Intet at frygte, ingen at frygte, ikke engang mig selv.

Så siger en stemme bag mig: “Bare tag fat i gelænderet, og læn dig ind mod det, og løft så højre fod om på den anden side.”

Og jeg mærker uden videre øjeblikket passere, måske er det allerede forsvundet, og det virker pludselig som en lam idé. Lige på nær billedet af Amandas udtryk, når jeg svæver forbi hende. Tanken får mig til at grine. Jeg griner så højt, at jeg er lige ved at dratte ned, og det skræmmer mig – og jeg får fat i gelænderet, og Violet får fat i mig, og i samme øjeblik kigger Amanda op. “Freak!” er der en eller anden, der råber. Amandas lille gruppe fniser. Hun former hænderne omkring sin store mund og retter den opad. “Er du okay, V?”

Violet læner sig ud over gelænderet. Hun holder stadig fast i mine ben. “Jeg er okay.”

Døren til trappen går knirkende op, og min bedste ven, Charlie Donahue, kommer til syne. Charlie er sort. Som i kulsort. Han er også den, jeg kender, som får allermost sex.

“Der er pizza i kantinen i dag,” siger han, som om jeg ikke står på en gesims seks etager over jorden med armene strakt ud foran mig og en pige viklet omkring knæene.

“Hvorfor får du det ikke bare overstået, freak!” råber

Gabe Romero, også kendt som Roamer, også kendt som Narrøv, dernedefra. Mere latter.

Fordi jeg har en date med din mor senere, tænker jeg, men jeg siger det ikke højt, for det er egentlig ret plat, og så vil han også bare komme drønende op ad trappen og smadre mit ansigt og smide mig ud herfra, og så ryger hele idéen om at gøre det selv ligesom.

“Tak fordi du reddede mig, Violet. Jeg ved ikke, hvad der var sket, hvis ikke du var kommet. Så ville jeg sikkert have været død nu,” råber jeg.

Det sidste ansigt, jeg får øje på dernede, tilhører min skolevejleder, hr. Embry. *Fedt nok*, tænker jeg, da jeg ser ham glane op mod mig.

Jeg lader Violet gelejde mig over gelænderet og ned på gulvet. Nede på jorden klapper folk, ikke ad mig, men ad den store helt, Violet. Hun er så tæt på, at jeg kan se, at hendes hud er helt glat med undtagelse af to modermærker på højre kind, og at hendes øjne har en grågrøn nuance, der får mig til at tænke på efterår. Det er øjnene, der rammer mig. De er store og fængslende. Som om hun ser alt. Varme, opmærksomme, ingen-pis-øjne, som ser lige ind i én. Det er tydeligt, selv gennem brillerne. Hun er køn og høj, men ikke for høj, og har lange, rastløse ben og runde hofter, hvilket jeg godt kan lide hos en pige. Alt for mange highschool-piger er bygget ligesom drenge.

“Jeg sad altså bare heroppe,” siger hun. “På gelænderet. Jeg kom ikke herop for at ...”

“Må jeg spørge dig om noget? Tror du på, at den perfekte dag findes?”

“Hvad mener du?”

“Den perfekte dag. Fra start til slut. Uden at der sker noget forfærdeligt eller sørgeligt eller helt almindeligt. Tror du, det kan lade sig gøre?”

“Det ved jeg ikke.”

“Har du nogensinde oplevet det?”

“Næ.”

“Det har jeg heller ikke, men jeg leder efter sådan en dag.”

“Tak, Theodore Finch,” hvisker hun og stiller sig på tæer og kysser mig på kinden. Jeg kan lugte hendes shampoo, og den får mig til at tænke på blomster. “Hvis du nogensinde siger noget til nogen, slår jeg dig ihjel,” siger hun ind i mit øre. Med støvlerne i hånden skynder hun sig af sted. Væk fra regnen, ud ad døren til den mørke, faldefærdige trappe, der leder ned til en af de mange alt for oplyste, alt for overbefolkede gange.

Charlie ser efter hende, og da døren smækker i, vender han sig mod mig. “Seriøst, mand, hvorfor gør du det her?”

“Fordi vi alle sammen skal dø en dag. Jeg prøver bare at være forberedt.” Det er selvfølgelig ikke derfor, men det er godt nok til ham. I virkeligheden er der mange forskellige grunde, og de fleste ændrer sig fra dag til dag. Som for eksempel de 13 fjerdeklassers børn, der blev dræbt tidligere på ugen, da en eller anden sindssyg stodder begyndte at skyde løs i skolens gymnastiksal, eller hende pigen to klasser under mig, der lige er død af kræft, eller manden, jeg så sparke sin hund uden for biografen, eller min far.

Charlie tænker det måske, men han siger i hvert fald ikke “freak”, og det er derfor, han er min bedste ven. Derudover har vi ikke meget tilfælles.

Teoretisk set er jeg i gang med at afsone en slags betinget dom. Den kom sig af en mindre sag, der indbefattede et bord og en tavle. (Det bør nævnes, at det er noget dyrere, end man skulle tro, at erstatte sådan en skoletavle.) Den kom sig også af en guitarsmadrende hændelse under en morgensamling, ulovlig brug af fyrværkeri og måske et slagsmål eller to. Derfor har jeg mod min vilje forpligtet mig til følgende: ugentlig rådgivning, at holde mit karaktergennemsnit et stykke over middel samt at deltage i mindst en aktivitet ved siden af undervisningen. Jeg valgte at gå til knytning, fordi jeg er den eneste fyr blandt 20 semilækre piger, hvilket jeg forestillede mig ville give mig okay gode odds. Jeg skal desuden opføre mig ordentligt, lege pænt med andre, lade være med at kaste med borde og afstå fra enhver form for “voldelig fysisk optræden”. Og så skal jeg altid, altid, uanset hvad der sker, tie stille, for gør jeg ikke det, er det åbenbart, at vi har balladen. Hvis jeg f..... noget som helst op fra nu af, står den på bortvisning.

På vejledningskontoret melder jeg mig hos sekretæren og sætter mig til at vente på en af de hårde pindestole, indtil hr. Embryo er klar til at tage imod mig. Kender jeg Embryo – som jeg kalder ham – ret, vil han vide, hvad fanden jeg lavede oppe i det klokketårn. Hvis jeg er heldig, får vi ikke tid til at nå rundt om mere end det.

Kort efter vinker han mig ind, en lavstammet mand med kropsbygning som en tyr. Smilet forsvinder, da han lukker døren. Han sætter sig krumrygget ved skrivebordet og fæstner blikket på mig, som om jeg er en mistænkt, han har sat sig for at knække. “Hvad fanden lavede du oppe i det klokketårn?”

Det, jeg godt kan lide ved Embryo, er, at han – udover at være forudsigelig – også går lige til sagen. Jeg har kendt ham siden andet år på highschool.

“Jeg ville se udsigten.”

“Havde du tænkt dig at springe?”

“Ikke på en pizzadag. Aldrig på en pizzadag. Det er en af ugens bedste dage.” Jeg må hellere nævne, at jeg er vildt god til at aflede opmærksomheden. Så god, at jeg med lethed kunne tage en kandidatgrad i det – men hvorfor egentlig? Jeg mestrer det jo allerede til perfektion.

Jeg regner med, at han skal til at spørge til Violet. Men: “Jeg bliver nødt til at vide, om du havde tænkt dig at gøre noget dumt. Jeg mener det fandeme. Hvis rektor hører om det her, er du ude hurtigere, end du kan nå at sige ‘bortvist’. I bedste fald. For ikke at tale om den retssag, jeg får på halsen, hvis ikke jeg foretager mig noget, og du går derop igen og taget springet. Og tro mig, med den sulteløn, de betaler her, har jeg ikke råd til at blive sagsøgt. Det bliver jeg, hvad enten du så hopper ud fra klokketårnet eller Purina Tower, uanset om det er på skolens område eller ej.”

Jeg gnider mig på hagen, som om jeg spekulerer dybt. “Purina Tower. Det er ikke nogen dårlig idé.”

Han kniber øjnene let sammen uden at røre sig en millimeter. Som de fleste andre her i Midtvesten tror Embryo ikke rigtig på humor, især ikke når den går på følsomme emner. “Ikke morsomt, hr. Finch. Det er ikke nogen joke, det her.”

“Nej, hr. Beklager.”

“Det, selvmordere sjældent tænker på, er alle dem, det påvirker. Ikke blot dine forældre og søskende, men dine

venner, kærester, klassekammerater og lærere.” Jeg kan godt lide, at han tilsyneladende tror, at der er massevis af mennesker, der er afhængige af mig. Inklusive ikke bare én, men adskillige kærester.

“Det var bare pjat. Okay, det var måske ikke den mest optimale måde at bruge første time på, det indrømmer jeg.”

Han tager en sagsmappe, smider den på bordet foran sig og begynder at bladere i den. Jeg venter, mens han læser færdig, og så ser han på mig igen. Jeg tænker på, om han mon tæller ned til sommerferien.

Han rejser sig op, ligesom en strisser på tv, og går om på den anden side af bordet, hvor han stiller sig truende foran mig. Han læner sig op ad bordet med korslagte arme, og jeg ser mig om efter et skjult spionspejl.

“Synes du, jeg skal ringe til din mor?”

“Nej, nej. Og atter nej.” Og atter *nej nej nej*. “Hør her, det var virkelig dumt af mig. Jeg ville bare se, hvordan det føltes at stå deroppe og kigge ud. Jeg ville aldrig springe ud fra det tårn.”

“Hvis det sker en gang til – hvis du så meget som *overvejer* det – ringer jeg til hende. Og vi skal have testet dig for stoffer.”

“Jeg sætter stor pris på din omsorg.” Jeg gør mig umage for at lyde, som om jeg mener det, for det sidste, jeg ønsker, er at have en endnu større og kraftigere spot i nakken, ned gennem skolens lange gange og videre ud i livet udenfor for skolen. Og faktisk kan jeg godt lide Embryo. “Med hensyn til det der med stoffer, så er der ingen grund til at spilde jeres værdifulde tid. Seriøst. Medmindre cigaretter tæller som stoffer. Mig og stoffer? Virkelig dårlig kombi. Har været

der.” Jeg folder hænderne som en artig dreng. “Med hensyn til alt det der med klokketårnet – selv om det slet ikke var sådan, som du tror, så lover jeg, at det ikke vil gentage sig.”

“Det kan jeg garantere dig for, det ikke gør. Fremover skal du møde her to gange om ugen i stedet for en. Vi snakker sammen mandag og fredag, så jeg lige kan høre, hvordan du har det.”

“Det kan jeg sagtens – altså, jeg mener, jeg kan rigtig godt lide vores samtaler – men jeg er altså okay.”

“Det står ikke til diskussion. Lad os lige tale lidt om slutningen på sidste semester. Du var væk fire, næsten fem uger. Din mor siger, at du havde influenza.”

Han taler i virkeligheden om min søster, Kate, men det ved han ikke. Det var hende, der ringede til skolen, mens jeg var nede, fordi mor havde nok at tage sig af.

“Hun må vel vide det?”

Jeg var faktisk syg, men jeg fejlede ikke noget så nemt forklarligt som influenza. Jeg har erfaret, at folk viser meget mere medfølelse, hvis de kan se, at man lider, og som millioner af gange før ville jeg ønske, det var mæslinger eller kopper eller noget andet, der var til at forstå. Det ville både gøre tingene lettere for mig og for dem. Alt andet end sandheden: *Jeg lukkede ned igen. Gik i sort. Det ene øjeblik fungerede jeg, og det næste øjeblik slæbte min bevidsthed sig rundt om sig selv som en gammel, gigtplaget hund, der forsøgte at finde hvile. Og så slukkede jeg bare og faldt i søvn, men ikke som man sover en almindelig nat. En langstrakt, mørk, drømmeløs søvn.*

Embryo kniber igen øjnene sammen og ser indgående på mig, vist i et forsøg på at få mig til at svede. “Kan vi

så regne med, at du møder op og lader være med at lave ballade resten af semestret?”

“Helt klart.”

“Og passer dit skolearbejde?”

“Jep.”

“Jeg bestiller testen hos skolesygeplejersken.” Han prikker i luften med sin pegefinger over mod mig. “Prøvetid vil sige ‘periode, hvor man vurderer elevens egnethed, hvorunder eleven skal udvise forbedring.’ Du kan selv slå det efter, hvis du er i tvivl, og hold dig nu for himlens skyld i live.”

Det, jeg ikke siger, er: Jeg vil gerne leve. Og jeg siger det ikke, fordi han, takket være den fede sagsmappe foran ham, aldrig ville tro på mig. Og der er en ting mere, han aldrig ville tro på – at jeg rent faktisk kæmper for at blive i den her kaotiske lorteverden. At stå på klokketårnets gesims handler ikke om at dø. Det handler om at have kontrol. Det handler om aldrig at falde i søvn igen.

Embryo marcherer rundt om bordet og samler en stak “Teenagere i mistrivsel”-foldere til mig. Så fortæller han mig, at jeg ikke er alene, og at jeg altid kan komme til ham. Hans dør står åben, han er lige her, og vi ses igen på mandag. Jeg har lyst til at sige, at det ikke er for at såre ham, men at det ligesom ikke er nogen trøst. Men i stedet takker jeg ham, mest på grund af de sorte rander under hans øjne og ryggrynkerne om hans mund. Han tænder sikkert en smøg i samme sekund, jeg er ude ad døren. Jeg tager folderne, så han kan få lov at ryge. Han har ikke nævnt Violet med et ord, og jeg er lettet.

VIOLET

154 dage til sidste eksamen

Fredag morgen. Hos Marion Kresney, skolevejleder med små, venlige øjne og øre til øre-smil. Ifølge certifikatet på væggen over hendes hoved har hun været ansat på Bartlett High i 15 år. Det her er vores 12. møde.

Mine hænder ryster, og hjertet hamrer stadig helt vildt efter at have stået oppe på den afsats. Jeg fryser over hele kroppen og har bare lyst til at lægge mig ned. Lige om lidt vil fru Kresney sikkert sige: *Jeg ved godt, hvad du foretog dig i første time, Violet Markey. Dine forældre er på vej. Vi har et lægehold klar til at eskortere dig til psykiatrisk skadestue.*

Men vi begynder, som vi plejer.

“Hvordan har du det, Violet?”

“Fint, hvad med dig?” Jeg sætter mig på mine hænder.

“Jeg har det godt. Lad os tale om dig. Jeg vil gerne høre, hvordan du har det.”

“Jeg har det helt fint.” At hun ikke har nævnt det endnu, er ikke ensbetydende med, at hun ikke ved det. Hun spørger næsten aldrig om noget direkte.

“Hvordan sover du om natten?”

Mareridtene begyndte en måned efter ulykken. Hun spørger til det, hver gang vi mødes, fordi jeg var så dum at nævne det for min mor, som sagde det videre til hende. Det er en af de væsentligste grunde til, at jeg er her, og at jeg er holdt op med at fortælle alt til min mor.

“Jeg sover fint.”

Der er det med fru Kresney, at hun altid smiler, uanset hvad. Det kan jeg godt lide.

“Nogen grimme drømme?”

“Nej.”

Før skrev jeg dem altid ned, men det er jeg holdt op med igen. Jeg kan huske dem til mindste detalje. Som den for en måned siden, hvor jeg bogstavelig talt gik i opløsning. I drømmen sagde min far: “Du er nået til enden, Violet. Du har nået din grænse. Vi har alle sammen en, og det her er din.” *Jamen, det vil jeg ikke.* Jeg så ned på mine fødder, der blev opløst til to pytter og forsvandt. Så kom turen til mine hænder. Det gjorde ikke ondt, og jeg kan huske, jeg tænkte: *Jeg burde være ligeglad, for det gør jo slet ikke ondt. Jeg glider bare væk.* Men jeg var ikke ligeglad, og jeg forsvandt bid for bid, og så vågnede jeg.

Fru Kresney rykker sig i stolen, stadig med smilet klistret til ansigtet. Gad vide, om hun smiler, når hun sover.

“Lad os snakke lidt om college.”

Ved samme tid for et år siden ville jeg have elsket at snakke college. Det gjorde Eleanor og jeg indimellem, når mor og far var gået i seng. Vi sad udenfor, hvis vejret var til det, og inde, hvis det var for koldt. Vi fantaserede om, hvor vi skulle hen, og om de mennesker vi ville møde, langt væk fra Bartlett, Indiana, 14.983 indbyggere, hvor vi følte os som væsner fra det ydre rum.

“Du har søgt ind på UCLA, Stanford, Berkeley, Florida, Buenos Aires, Northern Caribbean og i Singapore. Det er en meget spraglet liste. Men hvad er der sket med New York?”

Jeg har drømt om at gå på linjen for kreativ skrivning på NYU siden begyndelsen af syvende klasse. Det begyndte med en tur til New York sammen med min mor, som er forfatter og underviser på universitetet. Hun gik selv på NYU, og vi var alle fire i byen i tre uger, hvor vi hang ud med hendes gamle lærere og holdkammerater – romanforfattere, dramatikere, manuskriptforfattere, digtere. Jeg havde planlagt at søge om tidlig optagelse i oktober. Men så kom ulykken, og så ombestemte jeg mig.

“Jeg missede ansøgningsfristen.” For en uge siden var der frist for at søge ind til normal studiestart. Jeg havde udfyldt det hele og endda skrevet mit essay, men sendte det ikke.

“Så lad os snakke om skrivningen. Lad os snakke om hjemmesiden.”

Det er EleanorandViolet.com, hun mener. Eleanor og jeg lavede den, kort efter vi flyttede til Indiana. Vi ville lave et online-magasin med to (vidt) forskellige opfattelser af mode, skønhed, drenge, bøger, livet. Sidste år nævnte

Eleanors veninde Gemma Sterling (som har hovedrollen i den populære netserie, *Rant*) os i et interview, og vi fik tre gange så mange følgere. Men jeg har ikke rørt sitet, siden Eleanor døde. Hvorfor skulle jeg det? Det var et site om søstre. Desuden døde mine ord i samme øjeblik, vi pløjede os gennem det autoværn.

“Jeg har ikke lyst til at snakke om sitet.”

“Din mor er vist forfatter, ikke? Hun kan garanteret give masser af gode råd.”

“Som Jessamyn West har sagt: ‘At skrive er så vanskeligt, at forfattere allerede har gennemgået helvede på jord og derfor vil blive fritaget for al straf herefter.’”

Det får hende til at lyse op. “Føler du, at du bliver straffet?” Hun taler om ulykken. Eller også refererer hun til at sidde på det her kontor, på den her skole, i den her by.

“Nej.” Føler jeg, at jeg *burde* blive straffet? Ja. Hvorfor skulle jeg ellers have valgt at få pandehår?

“Føler du skyld over det, der er sket?”

Jeg trækker i pandehåret. Det er skævt. “Nej.”

Hun læner sig tilbage. Smilet skrumper en brøkdæl af en millimeter. Vi ved begge to godt, at jeg lyver. Gad vide, hvad hun ville sige, hvis jeg fortalte hende, at jeg for mindre end en time siden blev overtalt til at komme ned fra gesimsen oppe i det tårn. Jeg er efterhånden ret sikker på, at hun ikke ved noget om det.

“Har du været ude at køre siden?”

“Nej.”

“Har du givet dig selv lov til at sidde i bilen, når dine forældre kører?”

“Nej.”

“Det synes de, du skulle.” Det er ikke noget spørgsmål. Det lyder, som om hun har talt med en af dem eller dem begge to. Det har hun sikkert.

“Jeg er ikke klar.” De fire magiske ord. Så kan man slippe af sted med hvad som helst, har jeg opdaget.

Hun læner sig frem. “Har du overvejet at begynde som cheerleader igen?”

“Nej.”

“At vende tilbage til elevrådet?”

“Nej.”

“Du spiller stadig fløjte i orkestret?”

“Ja, på bagerste række.” Det er en af de ting, ulykken ikke har ændret på. Jeg har altid siddet bagerst, for jeg er ikke særlig god.

Hun læner sig tilbage igen. Jeg er lige ved at tro, at hun har givet op. Men så siger hun: “Jeg er lidt bekymret for din udvikling her, Violet. Du burde helt ærligt være længere i processen, end du er lige nu. Du kan ikke undgå biler i al fremtid, især ikke her om vinteren. Du kan ikke blive ved med at stå i stampe. Du er nødt til at huske på, at du er en overlever, og det betyder ...”

Jeg finder aldrig ud af, hvad det betyder, for så snart jeg hører hende sige ordet “overlever”, rejser jeg mig og går.

På vej til fjerde time. Ude på gangen.

Mindst 15 mennesker – nogle, jeg kender, nogle, jeg ikke kender, og nogle, der ikke har talt til mig i månedsvis – standser op og fortæller, hvor modigt det var af mig at redde Theodore Finch fra at begå selvmord. En af pigerne fra skolebladet vil gerne lave et interview med mig.

Theodore Finch er sådan cirka den værste, jeg kunne have valgt at “redde”. Han er nærmest en legende her på Bartlett. Jeg kender ham ikke særlig godt, men jeg kender *til* ham. Alle kender til ham. Nogle hader ham, fordi de synes, han er en særling, der kommer op at slås og bliver smidt ud af skolen og gør lige, som det passer ham. Nogle forguder ham, fordi han er en særling, der kommer op at slås og bliver smidt ud af skolen og gør lige, som det passer ham. Han spiller guitar i fem-seks forskellige bands, og sidste år indspillede han en plade. Men han er altså ret ... ekstrem. En dag kom han for eksempel i skole og var malet rød fra top til tå. Til nogle sagde han, at det var i protest mod racisme, og til andre, at det var en protest mod kødproduktion. På tredje år gik han med kappe hver dag i en måned, smadrede en tavle med et bord og stjal dissektionsfrøerne fra biologilokalet og arrangerede en begravelsesceremoni for dem på en baseballbane. Den store skuespiller Anna Faris har engang udtalt, at den bedste måde at overleve highschool på er at “holde lav profil”. Finch gør lige det modsatte.

Jeg er fem minutter for sent på den til russisk litteratur, hvor fru Mahone og hendes paryk giver os en ti-siders opgave for om *Brødrene Karamazov*. Alle andre end mig stønner højlydt. For uanset hvad fru Kresney så måtte mene, er jeg her under “formildende omstændigheder”.

Jeg hører ikke engang efter, mens fru Mahone gennemgår, hvad hun er ude efter. Jeg piller i en tråd i min nederdel. Jeg har hovedpine. Sikkert på grund af brillerne. Eleanors syn var endnu værre end mit. Jeg tager brillerne af og lægger dem på bordet. De så tjekkede ud på hende. På mig er de kiksede. Især sammen med pandehåret. Men hvis jeg

går med brillerne længe nok, bliver jeg måske som hende. Jeg vil se det, hun så. Jeg vil være os begge to på samme tid, så ingen behøver at savne hende, allermindst mig selv.

Der er gode dage, og der er dårlige dage. Jeg får næsten dårlig samvittighed over at indrømme, at de ikke alle sammen er lige dårlige. Det kommer snigende, uden jeg opdager det – et tv-show, en sjov bemærkning fra min far, en kommentar i klassen – og jeg griner, som om intet er hændt. Jeg føler mig pludselig helt normal igen, hvad det så end er. Nogle morgner vågner jeg og står nynnende ud af sengen. Eller skruer op for musikken og begynder at danse. For det meste går jeg til skole. Nogle gange tager jeg cyklen, og så kan min hjerne finde på at snyde mig til at tro, at jeg bare er en helt almindelig pige, der er ude at cykle.

Emily Ward prikker mig på ryggen og rækker mig en seddel. Fru Mahone inddrager altid vores telefoner i begyndelsen af timen, så det er en gammeldags, håndskrevet besked.

Er det rigtigt, at du har forhindret Finch i at begå selvmord? Kh Ryan. Der er kun én Ryan i klassen – nogle vil hævde, at der kun er én Ryan på skolen, ja, i hele verden – og det er Ryan Cross.

Jeg kigger op og møder hans blik to rækker herfra. Han er sygt lækker. Brede skuldre, gyldenbrunt hår, grønne øjne og tilpas mange fregner til, at han ikke virker utilnærmelig. Vi var kærester indtil december sidste år, men nu holder vi en pause.

Jeg lader sedlen ligge på bordet foran mig i fem minutter, inden jeg svarer. Til sidst skriver jeg: *Jeg kom bare forbi. Kh V.* Et øjeblik efter kommer den retur igen, men denne gang

folder jeg den ikke ud. Jeg tænker på, hvor mange piger der ville dø over at få sådan en besked fra Ryan Cross. Sidste forårs Violet Markey ville have været en af dem.

Da det ringer ud, bliver jeg hængende i klassen. Ryan tøver lidt for at se, hvad jeg gør, men da jeg bare bliver siddende, henter han sin telefon og går.

“Ja, Violet?” siger fru Mahone.

Normalt ville ti sider være ingenting. Lærerne kunne give os ti sider for, og jeg ville skrive 20. Hvis de ville have 20, afleverede jeg 30. At skrive var det, jeg var allerbedst til – også bedre end til at være datter eller kæreste eller søster. At skrive var mig. Men nu er det en af de ting, jeg ikke kan.

Jeg behøver faktisk ikke sige noget, ikke engang *Jeg er ikke klar*. Det er en af livets uskrevne regler, som hører til under afsnittet *Hvordan man reagerer, når en elev mister en nærtstående person og stadig, ni måneder senere, har det svært*.

Fru Mahone sukker og rækker mig telefonen. “Bare giv mig en side eller et afsnit, Violet. Bare gør det, så godt du kan.” Mine formildende omstændigheder redder dagen.

Ryan står og venter uden for klassen. Jeg kan se på ham, at han prøver at regne ud, hvordan han kan få mig samlet igen og forvandle mig til den sjove kæreste, han havde før. “Du ser virkelig godt ud i dag,” siger han. Han er sød nok til at lade være med at stirre på mit hår.

“Tak.”

Over skulderen på Ryan kan jeg se Theodore Finch spankulere forbi. Han nikker til mig, som om han ligger inde med en hemmelig viden, og så går han videre.